

A woman with dark hair is sitting on a light blue diving board, which is positioned over a body of bright blue water. She is wearing a red, strapless, one-piece swimsuit. Her legs are extended downwards, and her feet are resting on the end of the board. The water around her has a textured, wavy appearance. The overall scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

Láska je silnější než osud.

MANŽELÉ A MILENCI BEATRIZ WILLIAMS

Přeložila Michaela Ponocná

 metafora

Ukázka z knihy:

„Ale, Paige. No tak. Opravdu si myslíš, že nějaký bratranec z třetího kolena daruje Samovi ledvinu?“

„Mallory,“ řekne, „já prostě musím něco udělat.“

„Protože já to neudělám. To chceš říct?“

„Situace s otcem dítěte je taková, jaká je. Tvůj názor zřejmě nezměním.“ Připlácne mi pořadač na hrud'. „Ale možná ho změní tohle.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jsem prošla všechny ty krabice s dokumenty, které máma nechala na půdě. Věci, co si schovala z našeho dětství, věci, co si schovala po babičce a dědovi.“

„A?“

Paige si založí ruce. „Podívej se na tu první stránku.“

Pohlédnu dolů.

Stojí tam *Osvědčení o adopci*.

„Do prdele. My jsme *adoptované*?“

„... dechberoucím způsobem se tu proplétají dvě časové linie a vytvářejí příběh plný vášně, naděje a srdcervoucích rodinných tajemství. Je to dojemné a intimní zkoumání lidského srdce, stejně jako putování několika desetiletími a rozličnými místy, a navíc s podmanivou a ohromující silou...“

– bestsellerová autorka Allison Pataki

„Manželé a milenci je strhující kniha plná historických detailů, současné romantiky, nádherného prostředí u moře, a ještě mnohem více.“

– www.confessionsofabookaddict.com

MANŽELÉ A MILENCI

Beatriz Williams

MANŽELÉ A MILENCI

Přeložila Michaela Ponocná

Kniha *Manželé a milenci* je fiktivním vyprávěním. Všechny události a rozhovory a všechny postavy s výjimkou těch historicky známých jsou výsledkem autorčiny obrazotvornosti a neměly by být vnímány jako skutečné. Místa, kde se vyskytují skutečné historické postavy, ať už jde o určité situace, události nebo rozhovory související s těmito osobami, jsou zcela dílem fikce a nemají zobrazovat skutečné události nebo proměnit zcela fiktivní povahu tohoto díla. Ve všech dalších ohledech je jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo zemřelými, zcela náhodná.

Copyright © 2024 by Beatriz Williams
Published by Ballantine Books, New York, USA
Translation © Michaela Ponocná, 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6322-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-6321-2 (pdf)
ISBN 978-80-7625-937-9 (print)

*Tuto knihu věnuji s vděčností svým dětem,
které nikdy nesnědly žádné špatné houby.*

PROLOG

Mallory

červen 2019

Mystic, Connecticut

Jednoho sobotního rána koncem června jsem dala Samovi pusu na rozloučenou a k telefonátu, který mi změnil život, došlo následující pátek odpoledne.

Vlastně mi volali dvakrát. Vstala jsem od psacího stolu, abych chvíli pracovala na zahradě. Vzpomínám si, že rajčata toho léta rostla jako z vody a na keřích růží doslova explodovaly květy. Všeho byla taková hojnost. Pokud se zaseknu u nějakého nápadu, občas mi pomůže, když se na chvíli vzdálím a dělám něco jiného, něco manuálního, užitečného, a ten uzel v mojí hlavě se uvolní a rozvine do těsta na chleba, mydlinek či hromádek složeného oblečení.

Nebo do měkké, úrodné hlíny zeleninového záhonu.

Pořád se mě zmocňuje hrůza, když se podívám na ten kus země a vzpomenu si, jak jsem tam klečela, vyvazovala bující nové výhony a broukala si, zatímco se mi v hlavě rýsoval nový vzor – plazící se popínavka v neposkvrněném odstínu jarní zeleně, ani moc tmavá, ani moc světlá, v barvě příslibu, kudrlinky jemných výhonků a lístků vyrážejících z mateřské liány.

Pár minut před třetí jsem se zvedla, oprášila si džíny, stáhla rukavice a šla jsem si dovnitř pro sklenku vody a skicák.

Vzpomínám si, že můj telefon ležel na kuchyňské lince, protože jsem si ho nechala doma. Víte, jak to chodí. Říkala jsem si, že zajdu na pár minut na zahradu, vytrhám trochu plevele, možná zaliju rajčata, nadýchám se čerstvého vzduchu, ale jedna věc vedla k druhé a byl krásný den, pětadvacet stupňů a ne tak vlhko, jak bývá později v létě. Od řeky Mystic vanul větřík, jenž byl cítit mořem. U padacího mostu se to bude hemžit turisty, kteří si chtějí dát zmrzlinu. V akváriu budou děti křičet radostí, když se kolem nich na druhé straně plexiskla proženou běluhy. Každopádně, můj telefon osaměle ležel na pracovní desce, tak jsem ho zvedla, abych si zkontrolovala vzkazy a upozornění na znepokojivé zprávy, možná si trochu projela internet, a místo toho jsem uviděla, že mám dva zmeškané hovory z tábora u jezera Winnepesaukee.

Znáte ten pocit. Ten pocit zná každý rodič.

Nejspíš o nic nejde, říkáte si, nejspíš se jen ztratily nějaké papíry nebo ten kluk impulzivně vykřikl něco nevhodného. Možná se popral, nedej bože. Děti v tomhle věku dokážou být pěkně agresivní.

Ale vaše tělo si nepočíná tak logicky, že? Vaše tělo se vyvinulo, aby očekávalo katastrofy. Vaše tělo přeskočí rovnou k tomu nejhoršímu scénáři. Zvedne se vám žaludek, třesoucí se ruka uchopí telefon. Bušící srdce vám naráží do hrudní kosti.

Ťuknete na číslo, abyste zavolali zpátky.

Hlasem plným falešného optimismu řeknete: *Dobrý den! Tady Mallo-ry Dunneová. Samova máma. Volali jste mi.*

A uslyšíte tu chvilíčku ticha, zlomek povzdechu, jak osoba na druhém konci sbírá odvalu k úkolu, který má před sebou.

A pak ta obávaná slova:

Paní Dunneová, je mi líto, ale mám pro vás špatné zprávy.

Myslím, že jsem musela jet celé ty tři hodiny do New Hampshire v šoku. *No tak, jen žádnou paniku, říkala jsem si pořád dokola. Tohle se neděje doopravdy. Je to jenom film, na který se díváš, scénář, podle kterého hraješ. Něco jako metaverse! Ať už je to cokoli.*

Každopádně to není skutečné.

Nejde tu o tvého skutečného syna, lásku tvého života.

Vzpomínám si, že jsem před odjezdem vypláchla hrnek od kafe a dala ho do myčky. Nemůžete přece nechat hrnek od kafe na kuchyňské lince, když odjíždíte na bůhvíjak dlouho do New Hampshire! Přejela jsem si rty rtěnkou, i když se mi ruka třásla tak, že jsem vypadala jako jedna z těch ženských na Instagramu, které si rtěnkou přetahují okraje rtů, aby vypadaly větší. Začala jsem si házet do tašky nějaké věci na přespání a pak mě napadlo: *Co když umře a já se s ním nestihnu rozloučit?*

Upustila jsem tašku na zem a vyběhla ze dveří k autu. Dojela jsem až do Springfieldu, než jsem si uvědomila, že jsem bosá, takže jsem se musela zastavit v obchodě na benzínové pumpě a koupit si žabky. A benzín. A tři tyčinky Kind a láhev vody, protože to vypadalo, že každou chvíli omdlím.

Neumře, říkala jsem si. Naprosto zdravý kluk přece neumře, když sní jedovatou houbu.

Ledaže by už bylo pozdě.

Ledaže by zmíněný chlapec snědl zmíněnou houbu den předtím, protože ho k tomu někdo vyhecoval, a neprozradil to, protože nechtěl, aby z toho měli kamarádi problémy, takže strávil noc a ráno na ošetřovně s takzvanými žaludečními potížemi, jelikož sestra netušila, že má co do činění s otravou houbami.

Ledaže by už škoda byla napáchána.

Ledaže ho udržují při životě jen proto, abych se s ním mohla rozloučit a dát souhlas s darováním orgánů.

Můžete darovat orgány dítěte, které pozřelo jedovatou houbu?

Prosvištěl kolem mě range rover s newyorskou poznávací značkou. Podívala jsem se na tachometr a viděla, že jedu jenom stovkou, jako by nebyl žádný spěch, žádná naléhavá situace, nechci přece dostat pokutu za rychlost nebo tak něco.

Šlápla jsem na plyn.

Neumře, řekla jsem nahlas.

Můj báječný, krásný chlapec.

Který na podzim rád hraje fotbal a na jaře baseball.

Jehož oblíbené jídlo jsou opečené maršmelouny.

Který minulý týden na návštěvě u své tety na Cape Codu jezdil se sestřenicemi na bodyboardu a předstíral, že ho napadl žralok. (*To nebylo vtípné*, řekla jsem mu, když jsem ho vylovila z vody.)

Který večer před odjezdem na tábor naplnil starou sklenici od marmelády světluškami a řekl mi, že ta světýlka podle něj pocházejí od všech našich předků v nebi, kteří na nás dohlížejí.

Bouchla jsem do volantu. Tak kde byly všechny ty zatracené světlušky včera?

Zrovna když jsem dojela do White River Junction a odbočila z mezinárodní dálnice, začalo pršet. Několik těžkých kapek, pár dalších a vzápětí – jak se dalo čekat – monzun. Zapnula jsem stěrače. O tři vteřiny později jsem je dala na maximum. Divoce kmitaly sem a tam po skle, ale stejně jsem nic neviděla. Předě mnou padaly z nebe provazce deště. Bylo to jako snažit se dívat skrz vodopád.

To, co se stalo potom, je čirá pravda.

Takže, řítím se po té cestě newhamphshireskými lesy směrem k nemocnici. Každá vteřina se počítá. Ale vidím sotva na tři metry před sebe. Tak napínám oči, ani nemrkám, a najednou se přede mnou mihne cosi tmavého a *bác!* Narazí to do čelního skla a do čelistí stěračů.

Nejspíš jsem vykřikla, nevím.

To ubohé stvoření, ten pták, má jen pár centimetrů. Míhá se po skle sem a tam, sem a tam, všude je peří a já brečím, křičím a brečím, prosím Boha, ať toho ptáka osvobodí, protože nemůžu zastavit, musím se dostat ke svému synovi, než zemře.

Ale to ubožátko zůstává zaseknuté ve stěračích a rozmazává mi po čelním skle krev, kterou smývá déšť. Ani nevím, co je to za ptáka. Prostě jedu dál a modlím se a brečím.

Když jsem prudce zahnula na parkoviště Dartmouth-Hitchcockova lékařského střediska, kam Sama dnes krátce po poledni dopravili vrtulníkem, déšť už slábl.

(Později, až uvidím *tuhle* položku na vyúčtování od pojišťovny, vstanu, abych si nalila sklenku bourbonu.)

Ale v tu chvíli jsem nepřemýšlela o tom, kolik to bude stát. Zachránit syna, to bylo to jediné, na čem mi záleželo. Jakýmsi zázrakem jsem našla místo poblíž pohotovosti, dupla na brzdu a vystoupila. Poblíž stál nějaký muž a kouřil cigaretu. Zíral na ptáka na čelním skle mého starého volva, kombíku, který jsem podědila po sestře.

„Je mrtvý?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě. Pořád mám v paměti jeho podobu – toho mladého, chytrého kluka v zeleném zdravotnickém oděvu, jenž se nejspíš měl co ohánět. Vzpomínám si, že jsem si pomyslela, že podle toho, jak vypadá, to asi bude rezident nebo medik – kluk, který nic nedostal zadarmo, žádné nóbl soukromé školy, žádní soukromí učitelé ani rodiče s přehnanými ambicemi. Po škole pracuje jako balič nákupů, aby si našetřil peníze. Prostě se chce stát doktorem.

„To je sova,“ řekl. „Soví mládě.“

„Je mrtvá? Jen mi řekněte, je mrtvá?“

„Samozřejmě že je mrtvá,“ odpověděl mi.

Na recepci pohotovosti jsem na službu konajícího ošetřovatele vychrlila nějaké vysvětlení o letním táboře a houbách. Byl zvyklý na hysterické rodiče a přerušil mě, aby se hlasem, který nebyl ani milý, ani nevlídný, zeptal na pacientovo jméno.

Zhluboka jsem se nadechla. „Sam Dunne.“

„Datum narození?“

„Desátého května dva tisíce devět.“

„Příbuzenský vztah k pacientovi?“

„Jsem jeho matka, proboha!“

S pohledem upřeným na monitor ťukal do klávesnice. „Jméno?“

„*Moje* jméno?“

„Ano, paní.“

Zadívala jsem se na pěšinku v jeho vlasech. Byly světle hnědé, vlnité. Pod nimi růžová pokožka hlavy.

Ošetřovatel vzhlédl. „Paní? Jak se jmenujete?“

Začíná to na M, pomyslela jsem si. Tohle zvládneš.

Pomalů mi zamával rukou před obličejem. „Paní? Nepotřebujete se posadit?“

„Mallory!“ Samou úlevou jsem svésila ramena. „Mallory Dunneová.“

Ošetřovatel se otočil zpátky k počítači a pokračoval v tukaní. „Ještě budu potřebovat váš průkaz totožnosti a kartu pojištění, prosím, paní Dunneová.“

„Cože?“

„Průkaz totožnosti a pojištění, prosím.“

Chytila jsem se okraje přepážky a naklonila se k němu. „Můj syn umírá a vy chcete vidět můj *průkaz totožnosti*?“

„Paní Dunneová, musím vás požádat, abyste se uklidnila –“

„Uklidnila? Právě jsem sem jela tři hodiny autem! Ani nevím, jestli je naživu! Je mu deset! Má kolem sebe samé cizí lidi! Potřebuje mámu!“

„Paní Dunneová –“

„Chci – vidět – svého *syna*!“

Ošetřovatel zavřel oči, obrnil se trpělivostí a pomalů, mile jako paní učitelka v mateřské školce mi řekl: „Já vám rozumím. Ale stejně vás budu muset požádat o průkaz totožnosti. Z bezpečnostních důvodů. Pokud Samův otec –“

„Samův otec,“ přerušila jsem ho, „není ve hře.“

„Přesto –“

„Jaké přesto, sakra?!“

Ošetřovatel zvedl sluchátko. „Zavolám ochranku.“

„Ochranku? Děláte si ze mě srandu? Tam někde je můj *syn*! Potřebuju vidět svého syna a vy chcete zavolat ochranku?“

„Paní Dunneová, musíte se uklidnit –“

Ukázala jsem mu prstem na hrud'. „*Nikdy* neříkejte ženě, ať se uklidní! Zvlášť ne *matce*, jejíž *dítě* je na *pohotovosti*! A nějaký *chlap* se jí snaží zabránit, aby ho *viděla*! A mimochodem, já nejsem žádná *paní*!“

Ošetřovatel se zvedl ze židle, v jedné ruce telefon. „A já zase říkám *vám*, slečno Dunneová, že musíte začít trénovat klid hned teď. Už kvůli svému synovi. Protože ho budete potřebovat.“

O půl hodiny později přišla do čekárny vyhrazené pro hysterické rodiče moje sestra. Vyskočila jsem ze židle.

„Paige? Co tady sakra děláš?“

„Jsem kontaktní osoba pro případ nouze, pamatuješ? Přijela jsem, jak nejrychleji to šlo. Ach, Mallory.“ Přistoupila ke mně a přitáhla si mě do náruče. Voněla gardéniovým mýdlem a zodpovědností. „Ty vždycky všechno zvořeš, zlato. Jenom *ty* můžeš skončit v nemocniční base.“

„Viděla jsi ho? Je v pořádku?“

„Mluvila jsem s doktorkou. Je stabilizovaný. V kritickém stavu, ale stabilizovaný –“

„V kritickém stavu? Co to znamená?“

Paige se ode mě odtáhla a chytila mě za ramena. „Zajdeme spolu za doktorkou, ano?“

Doktorka Stephensová byla drobná, energická žena s blond culíkem, jedna z těch, které za úsvitu uběhnou dvanáct kilometrů, než jdou do práce. Když jsme se k ní s Paige přiblížily, vzhledla od desek s dokumenty a sjela mě pronikavým pohledem.

„Paní Dunneová,“ oslovila mě.

Otevřela jsem pusy, abych ji opravila, a pak jsem ji zase sklapla.

„Paní doktorko?“ řekla jsem pokorně. „Jsem Samova matka.“

„Ano. Je mi moc líto, co se mu stalo. Každý rok ošetřujeme jistý počet případů otravy houbami, ale málokdy je to tak vážné jako teď.“

„Jak vážné?“

„Přístích osmačtyřicet hodin bude kritických. Váš syn pozřel stopkovýtrusnou houbu známou jako *Amanita phalloides* –“

„Promiňte, cože?“

Znovu mě probodla pohledem. „Muchomůrku zelenou.“

„Do prdele,“ řekla jsem.

„Myslela jsem, že vás už informovali.“

„Mluvili o *houbě*. Ne o posrané muchomůrce zelené.“

Skoro bylo slyšet, jak se jí ježí chlupy. Její oči nebyly průzračně modré, ale zastřené jako zatažená obloha za úsvitu a já nedokázala

poznat, jestli má námitky proti mému postoji, proti mému vyjadřování, nebo proti obojímu.

Paige mě chytla za loket. „Omluvte ji, paní doktorko. Když je rozčilená, tak jí to občas ujede.“

„Samozřejmě,“ řekla doktorka Stephensová. „Muchomůrka zelená obsahuje dva základní typy toxinů – amatoxiny a falotoxiny. V první fázi, která začíná několik hodin po požití, se u pacienta projeví běžné příznaky gastrointestinálních potíží – zvracení, průjem. Takže v tomto počátečním stadiu, pokud nevíme, že pacient zkonsumoval houbu, se nad tím snadno mávne rukou nebo se to chybně diagnostikuje jako norovirus.“

„Střevní chřipka,“ poznamenala znalecky Paige.

„Přesně tak. Zejména v případech dětí, a *zvlášť* když se zdráhají říct dospělým, co prováděly.“ Doktorka Stephensová cvakla koncem propisky. „Během této doby však už toxiny začínají napadat pacientovy orgány –“

„Do prdele,“ řekla jsem. „Kurva.“

„– především játra a ledviny, což v nejhorších případech vede k selhání orgánů a úmrtí.“

Hraju ve filmu, připomněla jsem si. Tohle se neděje doopravdy.

„Ale dá se to léčit, ne? Máme přece moderní medicínu. Můžete mu něco dát.“

Podívala se do svých desek. „Bezprostřední obavy nám dělá dehydratace. Nitrožilně mu podáváme tekutiny, elektrolyty. Existuje několik různých antibiotik, u nichž se prokázalo účinné působení proti toxinu –“

„A dáváte mu je?“

„Ano, společně s nitrožilně aplikovaným silibininem – to je výtažek z rostliny běžně známé jako ostropestřec mariánský –, který pomáhá játrům bojovat s poškozením způsobeným oběma toxiny.“

„A dál?“

Pokrčila rameny. „Léčíme symptomy. Zbytek je na jeho těle. Na tom, kolik toho požil, kdy přesně to požil.“

„Má bolesti?“

„Je v kómatu, paní Dunneová. To je v těchto případech běžné.“

„Můžu ho vidět?“

Její tvář zjihla. „Samozřejmě. Pojdte se mnou.“

Vyrazila kolem nás. Dotkla jsem se lokte jejího bílého pláště, abych ji zastavila.

„Paní doktorko? Jsem *slečna* Dunneová. Ne paní.“

Lékařka si udělala poznámku do desek. „A jeho otec?“

Tentokrát promluvila Paige. „Jeho otec není ve hře.“

Na pozadí bílého polštáře měla Samova tvář barvu tortillových chip-sů. Možná jsem zalapala po dechu.

„To je žloutenka,“ řekla sestřička.

Klesla jsem na židli vedle postele. Ne proto, že bych chtěla, ale protože jsem se už neudržela na nohou. „Do prdele,“ zašeptala jsem.

„Můžete se ho dotýkat. Mluvit na něj. Dát mu vědět, že jste tady.“

Všude kolem něj pípaly a chrčely přístroje. Sam byl odjakživa na svůj věk velký, robustní jako jeho otec. Zářivý. Energie z něj přímo sršela. Někdy až moc. Tak moc, že jsem večer občas padla do postele a brečela vyčerpáním, protože tu nebyl nikdo jiný, kdo by tu ohnivou kouli udržel, aby se nevystřelila do vesmíru, protože jsem na všechno kolem Sama byla jen já.

To scvrklé, zažloutlé tělo na posteli nemůže být Sam. To není on. Někde se stala chyba.

Pak jsem se podívala na jeho obličej. Na čele měl kadeř vlhkých zlatých vlasů stejné barvy, jakou měla jeho kůže. Odhrnula jsem ji. Paige za mými zády mi položila ruku na rameno.

„Ahoj, kamaráde,“ zaskřehotala jsem. „To jsem já, máma. Promiň, že mi to chvíli trvalo. Zácpa.“

Odpovědělo mi pípání monitorů.

„Každopádně jsem to zvládla. Jsem tady. Co nevidět tě dáme do pořádku. A až se probudíš, tak si mě nepřej –“

Paige zafrkala smíchy.

„Nenapadne tě nic jiného než sníst jedovatou houbu, proboha! Zatracenou houbu.“

„Mallory, nenadávej před tím klukem.“

„Promiň, kámo. *Mizernou* houbu.“

Sestra dokončila kontrolu všech monitorů a otočila se k nám. Přejela pohledem tam a zpátky, na mě a na Paige. „Takže... vy jste rodiče?“

Paige stáhla ruku z mého ramene. „Ježíši, to ne. Já jsem její sestra. Ona je matka.“

„Chápu. No, máte pěkně odolné dítě, to vám tedy povím.“

„Myslíte?“ řekla jsem.

„Jasně. Pod vší tou žlutou je docela roztomilý, ne? Vypadá jako ten zpěvák.“

„Vážně?“ ozvala se nevinně Paige. „Který zpěvák?“

„Však víte. Ten, co sedí na stoličce a hraje na kytaru. Má tu novou písničku o ptácích, co letí na jih a neohlíží se zpátky.“ Zabroukala pár taktů. „Víte, koho myslím. Před pár týdnů byl na obálce *People*. Tenhle kluk jako by mu z oka vypadl.“

Otočila jsem se zpátky k Samovi a sevřela jeho bezvládnou ruku mezi svými dlaněmi. Točila se mi hlava, až jsem myslela, že se snad pozvracím.

„Já nevím,“ řekla jsem. „Tu jsem ještě neslyšela.“

Když jsem se později ohlížela za tím prvním týdnem v nemocnici, moc jsem si z něj nepamatovala. Říká se, že takové zážitky má člověk rozmazané, a může to znít jako klišé, ale ukázalo se, že to tvrzení je pravdivé, jak už klišé někdy bývají. Ráda bych řekla, že nastal okamžik zjevení, bod obratu, po němž jsme už věděli, že Sam přežije, a že jsme měli radost a odhodlání a šťastný konec, kdy jsme poděkovali všem lékařům za záchranu jeho života a odjeli domů v těch křehkých chvílích pozdního odpoledne, kdy je vzduch zalitý zlatem. Jako ve filmu.

Ale život není film a takový okamžik nikdy nenastal.

Čas jsme určovali podle pípání monitorů a východů a západů slunce venku za oknem, ve světě, kde obyčejní lidé žili dál své životy, jezdili na dovolenou, užívali si léta. Paige přivezla děti a zamluvila ubytování v jednom z aparthotelů a nikdo si nestěžoval, že přichází

o léto u oceánu nebo že v kopcích New Hampshire neseženete smažené škeble. O víkendech za námi jezdil její manžel. Milý chlapík, Jake.

Paige mi nosila kávu a sendviče a starala se, abych si čistila zuby a převlékala se.

Den za dnem Sam dál žil, dýchal, existoval a strach z jeho smrti vystřídal strach z budoucnosti, která nás čeká.

Co přijde v tom novém světě, v němž můj desetiletý syn nemá funkční pár ledvin.

Jeden okamžik si přece jen pamatuju. Vzpomínám si, jak jsem vyšla z nemocnice, abych odjela do hotelového pokoje, který nám Paige zamluvila, ne proto, že bych chtěla odejít, ale protože na tom trvala. Bylo to na druhý den, poté co jsem první noc spala – nebo spíš nespala – na židli v Samově nemocničním pokoji.

Potřebuješ se vyspat v posteli, řekla mi Paige. *Sam potřebuje, aby ses vyspala v posteli.*

A tak jsem se dověkla na parkoviště a našla své auto. Hodina už sice pokročila, ale protože byl konec června a my jsme byli v New Hampshire, obloha teprve začínala tmavnout. Vzduch byl ztěžklý stínny. Bylo by to strašidelné, kdyby na tomhle světě ještě zbylo něco, co by mě mohlo vyděsit.

Došla jsem k autu a zírala na chomáč peří dole u stěračů.

Na toho ptáka jsem úplně zapomněla.

Soví mládě, řekl ten muž s cigaretou a měl pravdu. O lesních ptácích toho moc nevím, ale podle tvaru hlavy a mrtvých skelných očí se dalo poznat, že jde o sovu. Malou, mladou sovičku. Nejspíš právě vyletěla z hnízda. Vyletěla do širého světa, v panice narazila do mého čelního skla a umřela a soví matka ani otec se nikdy nedozví, co se jí stalo.

V uších mi stále znělo neutuchající pípání monitorů. Odtikávání Samova života.

„Je mi to líto,“ pošeptala jsem sovičce. „Je mi to moc líto.“

Sedla jsem si na obrubník a rozevřela dlaně.

Mámin náramek na pravém zápěstí mi sklouzl špatným směrem, takže mi jeho konce přiskříply jemnou kůží na vnitřní straně paže. Před smrtí mi ho odkázala a já znovu pocítila šok vždycky, když jsem ho spatřila obtočený kolem vlastní ruky namísto matčiny – zlatou kobra s vyklenutou kápí, připravenou k útoku, dvě drobná smaragdová očka a maličký rubínový jazyk věčně se natahující po špičce ocasu. Tenhle náramek dostala od své vlastní matky, říkala nám, když jsme byly malé, a já jsem máminu ruku nikdy neviděla bez něj.

Až do jejího pohřbu před rokem a půl.

Hleděly na mě třípytlivé hadí oči, měly stejnou barvu jako ty matčiny.

„Tolik ji potřebuju,“ zašeptala jsem. „Proč sis ji vzala?“

Ale kobra neřekla ani slovo.

PRVNÍ KAPITOLA

Hannah

srpen 1951

Káhira, Egypt

Kobra se pravděpodobně uchýlila do pavilonu, když slunce zapadlo za střechu hotelu. Teď před Hannah rozhořčeně roztáhla svou kápi. Její oči byly jako kapky oleje. Švihla jazykem, aby ochutnala vzduch, a udeřila.

Hannah to kobře nemohla dávat za vinu. Copak můžete odsuzovat hada za to, že je had?

Když přijeli do Káhiry, Alistair ji před kobrami varoval. Sloužil tu během války, takže se považoval za skutečného odborníka. *Egyptská kobra dorůstá délky čtyř až pěti stop – prohlásil svým autoritativním hlasem, ruce pompézně roztažené – a je jedovatá jako ďas. Ta potvora ti vleze přímo do domu, stanu nebo do nohavice, takže by sis měla dávat sakra dobrý pozor, kam šlapeš.*

Hannah pečlivě poslouchala a dávala si pozor, kam šlape. Když s Alistairem minulý týden vyrazili na výlet do Luxoru, občas je zahlédla mezi kameny, i škorpióny, ale vždycky se odplazily pryč. Alistair byl nejspíš zklamaný. Celý den s sebou nosil na opasku zavěšenou

mačetu a hýčkal si představu, jak v životně důležitém okamžiku usekne nějaké kobře hlavu. *To* by byla parádní historka!

Teď s sebou Hannah žádnou mačetu neměla. Neměla ani obyčejný pilník na nehty – prostě si vzala kabelku a odešla od stolu. Byl to jen takový náhlý impuls. Alistair sáhodlouze řečnil o rozdělení Indie, Beverleyovi otupěle příkyvovali, a když se pokusila přijít s vlastním postřehem, Alistair ji umlčel poznámkou – *Nebuď hloupá, Hannah.*

Zamumlala něco o cigaretě a vykradla se přeplněnou, hlučící jídelnou a Arabským sálem do zahrad.

Dosud bylo dusno a vzduch byl prohřátý sluncem pozdního léta. Kolem létali komáři. Opájela ji vůně jasmínu. Nedaleko lodžie zaslechla něčí smích, vplížila se do pavilonu, který jí poskytoval útočiště, a překvapila kobru, jež se právě chystala, že si v klidu zdřímne.

Ze všech míst na světě zemřít právě tady! Když se nad tím zamyslela, bylo to skoro vtipné. Všechny ty způsoby, jak mohla skončit – ty nehody a předměty, které ji mohly zabít, vlny bombardování, nejprve němečtí vojáci a pak ti sovětští, nemluvě o počasí, bacilech a stovce dalších věcí –, všechny ty osudové chvíle, jež přežila nějakým zázrakem, silou vůle nebo z rozmaru Boha, v nějž už nevěřila – a teď tohle?

Zadní zahrada hotelu Shepherd's v Káhiře. Nudný, předvídatelný srpnový večer.

Jaký vtíp, jaký kolosální vtíp.

Kdo by si byl pomyslel, že to skončí takhle, když se ráno probudila na úzkém, měkkém lůžku v ložnici, kterou sdílela se svým manželem? Když na dveře zaklepal tise našlapující služebná s Alistairovým čajem a prvním z několika šálků sladké, silné turecké kávy, jež budou Hannah odměřovat čas až do oběda – proč Hannah nikdo neřekl, ať si ty kávy co nejvíc vychutná, protože budou poslední, které kdy vypije?

Kdo by si byl pomyslel, že o půlnoci už bude mrtvá, když Alistairovi nahlas předčítala z novin, zatímco jedli snídani, již jim přinesli na podnose?

Když dnes ráno jako obvykle urovnala Alistairovi vázanku a vtiskla mu na suchou tvář letmý polibek na rozloučenou? Když vzala papíry,

které nechal včera večer na rohu psacího stolu, a přepsala je na psacím stroji, přičemž za pochodu opravovala chyby? (Alistair byl lajdák, pokud jde o pravopis.) Když si přesně jako obvykle dovolila cigaretu během jízdy do klubu, načež následoval oběd, pak tenis s manželkami z ministerstva zahraničí, poté gin s tonikem, nato jízda domů a dlouhá koupel a druhá cigareta?

Kdo by si byl pomyslel, že už tyhle věci víckrát nezažije?

A když se Alistair odpoledne vrátil z konzulátu a jako vždy se chopil svých knih a pera, zatímco ona se uvelebila na pohovce s anglickým románem a odlepila od něj oči, aby sledovala ještěrku, jež se proháněla sem a tam po podlaze a pak vzhůru po zdi, aby zmizela ve škvíře u stropu? Koho by bylo napadlo, že se nikdy nedozví, co se stalo s mužem, který miloval ženu, jež byla provdána za jiného muže?

Když hodiny odbily šestou a ona se zvedla z pohovky, nalila manželovi sklenku skotské se sodou a pomohla mu obléknout se na večeri?

Když si vzala na sebe ty dlouhé černé šaty, které slušely její postavě, perly a nad loket sahající rukavice?

Když vypila druhý gin s tonikem a limetkou?

Pak tichá jízda přes řeku do hotelu. Koktejl ze šampaňského. A ještě jeden. Krevetový koktejl a po něm vychlazená rajčatová polévka.

Rozhovor o králi – o tom oslu Farúkovi, jak mu říkal Alistair.

Orchestr, který spustil valčík, když číšníci odnesli polévku a naservírovali jim rybu. Pak maso a zeleninu. Salát. Poté dezert a sýr a to dobré červené z Château d'Yquem a rozdělení Indie a *Nebud' hloupá, Hannah*.

Proč jí někdo nepošeptal do ucha – když se opřela do židle, dopila víno a pomyslela si, *začnu křičet – Nemusíš se bát, milá Hannah, zbývá ti už jen patnáct minut života?*

Že odtikávají její poslední vteřiny, když se zvedla ze židle, zamumlala něco o cigaretě a klopýtala z jídelny přes Arabský sál ke dveřím, jež se otevíraly do zahrady, kde se zčistajasna objevil pan Beck, zástupce ředitele hotelu, a zeptal se jí, jestli něco nepotřebuje.

Ach, pan Beck. Jaká ho škoda! Teď už pana Becka víckrát neuvidí.

Podle jedné z dalších manželek mužů z ministerstva zahraničí to je Švýcar. Všichni hoteliéři v zahraničí jsou Švýčari. Mají tu profesi nějak v krvi; ta žena nechápala, čím to je. Možná to nějak souvisí s neutralitou. Nebo s tradicí horské pohostinnosti. Pro Hannah však bylo na pana Beckovi švýcarské jen jeho příjmení. Pod rovným černým obočím měl velké, chladné zelené oči a nádavkem i dlouhé černé řasy. Jeho rysy byly téměř jemné, až na silnou čelist ukotvující spodní část obličeje. Jako každý správný hotelový ředitel byl neviditelný a nebylo ho slyšet, kromě případů, kdy jste ho potřebovali.

Pak se zjevil jako džin.

Nepotřebujete něco, paní Ainsworthová? zeptal se jí ani ne před pěti minutami a ona mu pitomě řekla *Ne, děkuji* a šla dál.

Povýšená, tak se o ní vyjadřovali. Jednou to zaslechla. *Povýšená mrcha, ta Ainsieho žena. Víš přece, jak ji našel. Bůh ví, odkud se vzala. Z jaké je rodiny. Měla zatracené štěstí, že padla starému Ainsiemu do oka.*

Však je dobře slyšela. Jak si to taky přáli. Angličané jsou tak zdvořilí – nikdy by jí takové věci neřekli do očí.

Ne, děkuji, odpověděla panu Beckovi, řediteli hotelu se zelenýma očima, a pokračovala do zahrad, sama, trochu opilá, ale ona večer vždycky bývala trochu opilá – byl to jediný způsob, jak přežít den, aniž by člověk vzal jeden z těch tenkých elegantních stříbrných nožů prostřených v jídelně a šel někoho zavraždit.

Nebo sám sebe.

A teď ta zatracená kobra.

V Egyptě se kobře někdy říkalo brejlovec, což připomínalo Kleopatru. Podle legendy nechala své služebnictvo propašovat brejlovce v košíku do svých soukromých komnat, kam ji zavřel Caesar nebo kdo.

Hannah o této historce pochybovala. Egyptská kobra je velký had a téměř jistě by nesouhlasila s tím, aby ji někdo nacpal do košíku – zvláště tak malého, aby se dal propašovat do Kleopatřiných komnat, aniž by vzbudil něčí podezření. Ale Ptolemaios to tak tvrdil, tudíž to

musí být pravda. A vůbec, copak záleží na tom, jak Kleopatra toho hada do své ložnice dostala? Podstatné je, že zemřela na hadí uštknutí. Ledaže by celá ta událost byla metafora – had v dámské ložnici, jenž ušetří smrtelnou dávku jedu. Chápete.

Hannin had – kobra, brejlovec nebo jakkoli mu chcete říkat – byl rozhodně skutečný. Jeho drobné šupiny byly hnědě skvrnité a kápě tvořila dokonalý oblouk. Ležel podél zábradlí, takže když se Hannah před vteřinou posadila, měla obličej jen asi yard od hadí hlavy – každopádně dost blízko, aby ve světle, které se rozlévalo z oken hotelu za ní, ostře vystupoval každý detail.

Říká se, že v okamžiku nebezpečí se čas zpomalí, a Hannah by s tím souhlasila. Měla všechnen čas na světě, aby mohla obdivovat krásu hada, jeho dokonalou kápi, ty nekonečné hnědě skvrnité šupiny. Měla čas cítit vůni jasmínu, slyšet slabé melodické tóny orchestru, jež ji ukolébají k spánku.

Všimla si nádherného mozaikového vzoru dlaždic v pavilonu.

Představila si Alistairovu rudou tvář, staženou hrůzou – jaký to bude šok, kdo mu proboha naliže skotskou se sodou tak, jak to má rád. Ale tohle trvalo jen okamžik. Alistairovu rudou, staženou tvář nahradila jiná; pak další tváře, každá sama o sobě, a přesto všechny najednou, a zasadily jí úder do břicha, až ji připravily o dech.

Vzteky.

Smutek.

Všechno ten zmatek, který už léta necítila. To všechno v očích připomínajících kapky oleje, v očích kobry, jež se jí vrhla po krku. Jak hloupé.

Hannah zvedla ruku. Zuby hada se jí zaryly do jejího hřbetu. Jak padala, svět zbělel, byl příliš jasný, než aby se to dalo snést. Paže, jež ji zachytily, byly součástí snu.

Nepotřebujete něco, paní Ainsworthová?

Ano, pane Becku. Potřebuji všechno. Potřebuji vás.

DRUHÁ KAPITOLA

Mallory

červen 2022

Cape Cod, Massachusetts

Když jedeme domů z dialýzy, zavolá mi Paige.

„Můžeš mluvit?“ ptá se.

Podívám se na Sama na vedlejším sedadle. Má v uších airpody a pouští si muziku. Když mu bylo dvanáct, kapitulovala jsem a dala jsem mu k narozeninám telefon, protože potřebuju mít možnost kontaktovat ho v případě nouze, že? Vlasy mu teď padají do čela, o pár odstínů tmavší, než když byl malý. Dívá se na duny, jež se kolem nás míhají, a tak nedokážu rozluštit jeho výraz. Někdy to až bolí, jak roste, jak se mění v někoho jiného. Dřív jsem rozuměla každé myšlence, která mu přelétla přes obličej.

„Poslouchám,“ odpovím Paige.

Sebere se a povzdechne si. „Jde o mámu,“ řekne.

Jde o mámu.

Shodou okolností to jsou přesně tatáž slova, jež použila, když mi před čtyřmi a půl lety sdělovala, že máma zemřela. Pamatuju si, že to bylo v říjnu, protože jsem Samovi zrovna vyráběla halloweenský kos-

tým. Bylo mu osm a chtěl jít za mimozemšťana. Celé jsem to navrhla sama. Zrovna jsem dokončovala ruce – narychlo spíchnuté z vyblité zeleného saténu, který jsem našla mezi zbytky látek, a páru gumových rukavic –, takže jsem byla trochu podrážděná, že mě tím svým zatračeným telefonátem vyrušila.

Povzdechla jsem si a řekla: *Co je s mámou?* Chápejte, očekávala jsem další dlouhou sesterskou debatu o Viljovi, mámině nejnovějším milenci. Viljo byl asi dvoumetrový blondatý finský bůh, s nímž máma podle všeho zažívala nejlepší sex v životě, takže ho Paige přirozeně neschvalovala. Bla bla bla, je pro ni moc mladý. Bla bla bla, chce ji jenom kvůli penězům.

Na což bych mohla odpovědět něco jako: *Jakým penězům?*

Na což by Paige mohla opáčit: *Babička s dědou byli prachatí, ne?*

Na což jsem nikdy neodpověděla, protože Paige nevěděla to, co já, a sice, že máma ty peníze považovala za poskrvněné, a jen co je zdělila, okamžitě je do posledního centu darovala Appalačskému horskému klubu na rekonstrukci horských chat. Bůh ví, že by Paige omdlela, kdyby věděla *tohle*. Ty túry ve White Mountains, kam nás máma každé léto tahala, vždycky nenáviděla. *Doslova nejhorší počasí na světě*, připomínala nám. *Píše se to v brožuře*. Takže jsem převedla konverzaci na jiné téma a pro Paige to pak byl docela šok, když právník přečetl máminu závěť, v níž odkázala Paige domek v Provincetownu a mně zbytek peněz ve svěřeneckém fondu na Samovo vzdělání.

Ale to odbočuju.

Paige mi řekla, ať se posadím, a já namítla, že už sedím, jestli by nemohla přejít k věci, a Paige pokračovala: *Tak dobře. Jde o to, že máma odešla.*

Řekla jsem, že to vím. Odjeli s Viljem do Peru.

Zlato, myslím tím, že odešla navždy, dodala Paige. *Myslím tím, že umřela.*

Máma a Viljo – Paige mu říkala *Dildo* – lezli po terasách na Machu Picchu a mámě se smekla noha. Nevím, jestli jste někdy byli na Machu Picchu nebo viděli jeho fotky, ale ty terasy jsou evidentně strmé. Máma padala, až narazila hlavou na kameny. Než ji letecky přepravili do nemocnice, byla v kómatu a krvácela do mozku. Druhý den zemřela Viljovi v náručí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Manželé a milenci.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.